

Lâm Bích Thủy

Chàng Ngốc

Tặng bạn Đ. H. T

Ngốc! Chàng đúng là ngốc thật. Các bạn sinh viên lớp tôi đặt tên cho chàng như vậy là vì chàng không thuộc vào cái Top Ten nào trong sự phân loại của Xã hội đương đại, chẳng hạn như **đẹp trai, tài năng** hay được phép xếp hàng để lọt vào danh sách “**Đại gia**” Bởi, từ nhỏ chàng đã sống thiếu cha, vì cha là liệt sĩ chống Pháp, vắng mẹ vì mẹ đã theo cha đi vào lòng đất do bệnh hiểm nghèo. Do vậy, chàng đâu được thừa kế chút của cải nào của gia đình để làm bàn đạp mà đi lên ở thì tương lại!

Song, đối lập với những điều đó; chàng có một đầu óc chứa đầy sự kiêu hãnh, lòng tự trọng và nghị lực phi thường (chàng nghĩ về mình như thế) Chàng coi khinh tất cả những gì liên quan đến các trạng từ “Đẹp trai, có tài và căng túi”

Nhưng, thật quái lạ, người như thế mà lọt thẳng vào đôi mắt xanh của cô nàng được mệnh danh là kiều kỳ nhất lớp. Nàng kiều kỳ bởi nhiều người nói cho nàng biết rằng, nàng có đôi mắt biết nói, đôi môi mọng đỏ chứa nụ cười duyên làm xao xuyến lòng người. Các chàng trai trong lớp đều thích cái tính hồn nhiên, trong trắng có pha chút lãng mạn của nàng. Nàng có thứ gì mà ở những cô gái cùng lớp không có là sức hấp dẫn, lôi cuốn các chàng trai! Bất kỳ ai, sau một lần tiếp xúc đều muốn được nàng để ý tới. Nhiều chàng trai hào hoa phong nhã trong lớp xếp hàng để được Nàng ngó tới. Song đối với họ, Nàng chỉ nhẹ mím cười như để trả cái ơn đã quan tâm đến nàng. Mà vì sao nàng lại để ý tới chàng “Ngốc.”. Chẳng ai hiểu gì cả. Thế mới lạ chứ.

Có lẽ nó ở chỗ này? Rất tình cờ, trong những buổi lao động, Nàng bắt gặp cái chất Người ở chàng Ngốc. Khi làm, chàng lẳng lặng, miệt mài với công việc, không để ý đến ai, không cần ai biết đến mình làm tốt hay xấu. Chàng chăm cúi, chăm chỉ làm hết việc của mình với tinh thần trách nhiệm cao, với ý thức tốt và phớt lờ tất cả. Chính cái phớt lờ rất đời đó, đã nảy sinh một mầm mống tình cảm ở trong Nàng đối với chàng “Ngốc”. Nàng không nói ra, chỉ âm thầm theo dõi từng động tác, hành vi của chàng khi lao động. Nàng cảm nhận được ở chàng một đức tính rất đáng quý – Đó là cẩn trọng trước mỗi khi bắt tay làm bất cứ việc gì; Vì thế chàng chưa bao giờ phải làm việc của mình đến hai lần như một số bạn khác.

Ý thức lao động và trách nhiệm của chàng luôn được lãnh đạo lớp “quan tâm” Họ thấy chàng chẳng than phiền bất cứ việc gì; dù xa, dù khó khăn, nặng nhọc chàng đều chấp nhận sự phân công triệt để. Chàng cần cù, chăm chỉ và dễ giải đến là dễ thương, Nàng cảm chàng ở cái tính âm thầm lẳng lặng làm hết khả năng của mình mà không khoa trương, khoa môi múa mép.

Nhìn bề ngoài, chàng Ngốc không hề mấy may có gì để sùng kính. Người hơi thô, dáng đi trông đến là vất vả; từ rất xa nhìn dáng người cúi sâu về đằng trước, nàng biết đó là chàng chứ không phải ai khác. Thầy tướng số đã cảnh báo về tương lai người mà dáng đi như chàng là đời rất khổ. Chỉ có một đặc điểm nổi bật trên khuôn mặt trẻ trung của chàng, là đôi mắt biết nhìn đời. Nhìn vào đôi mắt ấy, Nàng như thấy những cam chịu, uất ức và nỗi đau của con người nghèo nàn, cơ cực. Tất cả những điều đó có ở trong sâu kín tận mắt chàng.

Mặc dù ngốc nhưng chàng có tình với người mình tiếp xúc; đối với bè bạn thì thật chân tình. Chàng chẳng bao giờ than phiền với ai về cái tên Ngốc mà mọi người gán cho.

Chàng “Ngốc” đúng là ngốc thật! Sao chàng chẳng có chút phản ứng nào khi người ta gọi chàng như thế. Người ta có thể khinh chàng mà chàng không khinh lại để tỏ ra mình có lòng tự trọng. Người ta cười cợt, trêu chàng mà chàng chẳng câu để tỏ ra mình

hiểu biết và có trí thông minh.

Nàng, thì nàng biết rõ: chàng không hoa lá, màu mè và cũng không biết nói những lời sáo rỗng để lấy lòng ai. Có lần Nàng “Gợi ý” về vấn đề đó để thử độ nóng của chàng. Và như có tô kiến lửa” ẩn núp trong chàng bấy lâu, chàng được cơ hội có quyền bộc lộ trí tuệ của mình:

-Tôi xem thường lời xả giao phù phiếm. Ai bảo tôi là “Ngốc”. Tôi ngốc ư? Có đúng như vậy không? Họ khinh tôi để được cái gì? Phải chăng họ kém tôi đến hàng trăm lần yêu thương, tôi không nói ra nhưng tôi thương họ đầy thôi. Họ cười tôi à? Tôi không muốn có kiểu cười như họ. Tôi cũng rất biết cười, nhưng nếu tôi cười sẽ làm phật lòng họ và lúc đó khuôn mặt họ sẽ là “Con” chứ không phải “Người” như họ tưởng. Thực ra có những người rất ngô nghê, đần độn nhưng lúc nào họ cũng kiêu căng cho mình là thông thái. Còn tôi sống bằng tình người, nghị lực và tự chủ; tôi không thích chạy theo thói tục ở đời. Tôi chỉ có được sự thù ghét khi những kẻ lợi dụng quyền hành để trục lợi cho riêng bản thân mình. Tôi yêu và tin vô cùng với tất cả thầy bè bạn của mình. Đến một lúc nào đó con người sẽ hiểu ra thế nào là “Ngốc” thế nào là “Thông thái”.

Chàng “Ngốc” lý giải với Nàng nhiều và Nàng cũng chứng kiến những chuyện tương tự như lý giải của chàng.

Nhưng, cái tính ngạo mạn của “Ngốc” đã dẫn đến bi kịch của tình yêu. “Ngốc” yêu say đắm Nàng, nhưng Ngốc quá vụng về trong lời nói và cử chỉ. “Ngốc” đã nghìn lần đến thăm nhà Nàng, nhiều lần đã định nói ra điều ấp ủ trong lòng mà “Ngốc” không thể nói. Một hôm, vẫn thấy “Ngốc” không thể nói mà trong hành động chan chứa sự nồng nàn của cái gọi là tình yêu. Xem cách Ngốc đối với Nàng thì đó thật là mối tình cao thượng mà sao Ngốc vụng về ghê! Nàng bỗng hỏi:

Anh! Tình yêu! Tình yêu đối với anh?,,

Chàng “Ngốc” không ngần ngại đáp ngay: - Tình yêu là lòng tự trọng và danh dự

Ồ! Sao Anh ngốc thế, ngốc gì ngốc dữ vậy!

Chàng “Ngốc” bàng hoàng. Một lời sĩ vả hay.